

[Maigaard.]

Han gjorde det i det berømte interview klart, at, „vel 90 pct. af folkeskolens lærere stræber efter, at folkeskolen kan blive et godt sted for danske børn.“

Ministeren må jo have solide grunde, når hun støtter et sæt standpunkter, som bringer 4.000 lærere i kritisk søgelys, og som følgelig har skabt strid i og om folkeskolen. Går man imidlertid ministerens udtalelser igennem, er de kemisk rensset for bevisførelse. Ministeren har for at overbevise os om, at en ensidig holdningspåvirkning af børn i skolen var en overhængende fare, måttet henvise til tidsskrifterne politisk revy og Unge Pædagoger, der mig bekendt ikke er ansat i folkeskolen. Ministeren har ved navns nævnelse fra tingets talerstol peget på et enkelt menneske, som er kandidatstipendiat ved Århus universitet og følgelig heller ikke tilknyttet folkeskolen.

Uddannelsesudvalget har spurgt om baggrunden for ministerens udtalelser, men har ikke fået svar. Ministeren har endog i går i Frederiksborg Aints Avis sagt, at hun ikke ville give uddannelsesudvalget de pågældende oplysninger om baggrunden for sine udtalelser.

Vi ser derfor mønsteret fra debatten om Roskilde universitetscenter én gang til. Dengang førte ministeren sin politik igennem under mottoet: vi har jo alle hørt et og andet. Denne gang er devisen: det er nok ikke helt utænkeligt, sådan som det blev sagt i tinget den 16. oktober. Men det kan ikke være rigtigt, at man kan føre så stærke ting frem på baggrund af så løse påstande som at det nok ikke er helt utænkeligt. Jeg mener ikke, at ministeren kan føre så stærkt et sprog mod folk med andre meninger end hendes egen og dermed true demokratiet, åndsfriheden og tolerancen uden at have vægtige grunde herfor.

Vi er derfor kommet her i dag for at høre disse vægtige grunde. Hvem er det, der indoktrinerer? Hvem gør sig skyldig i en ulovlig, ensidig holdningspåvirkning af børn? Hvis ministeren ikke kan angive disse væg-

tige grunde, bør hun trække en række af sine udtalelser tilbage og tage en alvorlig samtale med undervisningsdirektøren. Det ville unægtelig være et væsentligt bidrag til at styrke demokratiet, åndsfriheden og tolerancen.

Ordføreren for forespørgerne vedr. forespørgsel nr. IV (Lindholt) (FP):

Det er blevet sagt, at der ikke var vægtige grunde til at påstå, at der foregik indoktrinering i den danske skole, i samfundet. Her, værsgo. Avisudklip og skrifter af forskellig art er væltet ind ad vore døre i den seneste tid, og jeg skal gerne dokumentere det senere hen også. Men først: undervisningsdirektørens oplysninger i pressen om den venstreorienterede holdning, som findes i den danske folkeskole, gav genlyd over hele landet. De venstreorienterede protesterede naturligvis kraftigt, og det blev jo ikke bedre af, at undervisningsministeren tilsluttede sig den fuldt ud berettigede kritik.

Det var et glædeligt tegn, at en minister og at en højerestående embedsmand endelig tog bladet fra munden, men vi skal heller ikke glemme de mænd og kvinder, som har turdet tage bladet fra munden på et langt tidligere tidspunkt, og her er der nogle, jeg godt kunne tænke mig at nævne fra denne talerstol. For det første hr. Erhard Jakobsen, som var stifter af og formand for Aktiv Lytterkomité. Som en af de første her i landet gjorde han opmærksom på den fare, der var i den venstreorienterede holdning, der gennemsyrede alle udsendelserne i Danmarks radio. Hr. Erhard Jakobsen blev fulgt op af andre mænd, der også så faren herved. Der var oberst Jacobsen, der var civilingeniør Niels Skovby, der var gårdejer Elisabeth Krogh, der var pastor Svend Aage Olsen, der var ekspeditionssekretær Aksel Rossen, og der var lærerinde, fru Gertrud Galster, der som formand for § 16-udvalget har gjort en stor indsats med hensyn til børnene og med hensyn til bevarelsen af familiens enhed.